

①

2381/12 23

22 A 137/2012 - 36

Ministerstvo vnitra ČR
odbor právní
Datum: 13-05-2014
M.V. 1245199/P-3012
Právník: A. P. Přílohy

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., ve věci žalobce [redacted] [redacted] advokátem se sídlem [redacted] [redacted], proti žalovanému Ministerstvu vnitra se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2.8.2012, č.j. MV-80765-3/KM-2012, ve věci svobodného přístupu k informacím,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2.8.2012; č.j. MV-80765-3/KM-2012 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12.922,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Alexandrá Királyho, Ph.D., se sídlem Ostrava – Poruba, L. Poděště 1883.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 14.6.2012, č.j. KRPT-125699-2/ČJ-2012-0700PI. Správní orgán I. stupně odmítl žádost žalobce o poskytnutí informací podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“). Žalobce požadoval sdělení těchto informací: 1) jaký model zbraně byl Policií České republiky ve věci jí vedené pod zn. KRPT-25769-2/ČJ-2011-070612 pozůstalým manželem odevzdán, 2) jaký je její stav – povrchová úprava, hlaveň, střenky příslušenství a 3) poskytnutí fotografií předmětné zbraně z několika stran.

Žalobce požadoval, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a uloženo žalovanému poskytnout mu již toliko informaci o tom, jaký model zbraně byl policií odevzdán. Namítal zejména nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť toto neobsahuje konkrétní zdůvodnění, v jakém směru požadovaná informace obsahuje „*popisný údaj charakterizující majetkové poměry subjektu údajů*“. Žalovaný dle názoru žalobce své rozhodnutí v zásadě nijak neodůvodnil, toliko v něm polemizuje s ústavním právem. Dále namítal nesprávné právní posouzení věci správními orgány, neboť požadovanou informaci o modelu zbraně nelze označit za osobní údaj ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, a nelze dovodit, že by bližší nespecifikovaný subjekt mohl poskytnutím uvedené informace utrpět jakoukoli újmu na svých právech z oblasti soukromého života. Žalobce požadoval objektivně existující informaci, nikoli informaci, jež by vznikla až zpracováním osobních údajů jiné osoby. Nad rámec hlavních žalobních bodů zpochybňoval funkční příslušnost žalovaného k vydání rozhodnutí s tím, že ve věci mělo rozhodnout zřejmě Policejní prezidium České republiky.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že ve věci jde o případ střetu dvou ústavně zaručených práv, a to práva na přístup k informacím dle čl. 17 LZPS a práva na ochranu osobnosti dle čl. 10 LZPS, při němž je na místě upřednostnit právo na ochranu osobnosti, neboť patří mezi tzv. práva základní, zatímco právo na informace mezi tzv. práva politická. Dle názoru žalovaného jsou požadované údaje údaji osobními, které chrání jednak zákon č. 101/2000 Sb., a dále § 11 až 16 občanského zákoníku, a to jak ve vztahu k zemřelé osobě, tak ve vztahu k jejím dědicům. Informace o modelu zbraně je dle názoru žalovaného osobním údajem, týkajícím se subjektu údajů.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zdůraznil, že žádost o informace se týkala toliko modelu zbraně, nikoli majetkových poměrů konkrétní osoby. Pokud by požadovaná informace byla poskytnuta, neměla by žádnou vypovídací hodnotu o soukromí dotčeného odevzdatelě a nebylo by tak možno zjistit ani to, z jakého důvodu byla zbraň policií odevzdána a jak s ní bylo naloženo. Žalobce by tedy z dané informace nemohl usuzovat, jaké má odevzdatel majetkové poměry ani zda vůbec byla předmětná zbraň v době odevzdání v jeho vlastnictví či držbě. Žalovaným aplikované vyluky z práva na informace dle InfZ jsou tedy zcela nepřiléhavé.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 4.6.2012 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost žalobce o poskytnutí shora specifikovaných informací podle InfZ. Správní orgán I. stupně vydal dne 14.6.2012 rozhodnutí č.j. KRPT-125699-2/ČJ-2012-0700Pl, kterým žádost žalobce odmítl, přičemž uvedl, že požadované informace o zbraní jsou osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., neboť se jedná o popisný údaj, který charakterizuje majetkové poměry subjektu údajů, tedy fyzické osoby, k níž se osobní údaje vztahují. Uvedl, že by se jednalo o zpřístupňování osobních údajů, tedy zpracování podle § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., jehož znění citoval. Dále citoval § 5 odst. 3 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb., k jejichž porušení by poskytnutím požadovaných informací dle jeho názoru též došlo, neboť subjekt informací by mohl utrpět újmu na svých právech, zejména v oblasti osobního, soukromého života. Dále uvedl, že poskytnutí informací by mělo dopad rovněž do rodinného života dotčené osoby ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn.n ÚS 517/99. Konečně uvedl, že podrobil střet ústavně zaručených práv na informace a práva na ochranu osobnosti testu proporcionality, přičemž neshledal žádné skutečnosti odůvodňující přednost práva na informace.

V odvolání proti uvedenému rozhodnutí žalobce namítal zejména, že charakter požadované informace o zbraní byl správním orgánem I. stupně nesprávně vyhodnocen. Žalovaný se poté v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně. Uvedl, že poskytnutí informace o modelu zbraně je nutno odepřít dle § 8a zákona č. 106/1999 Sb. v návaznosti na občanský zákoník a zákon č. 101/2000 Sb., neboť při konfrontaci práva na informace jako práva politického a práva na ochranu osobnosti jako práva základního je třeba upřednostnit právo na ochranu soukromí. Doplnil též, že žalobcem požadované informace jsou osobními údaji i ve smyslu § 11 - § 16 občanského zákoníku. Dále uvedl, že k požadovaným informacím týkajícím se popisu stavu zbraně a její fotodokumentace se uplatní omezení dle § 2 odst. 4 InfZ, tj. informace se neposkytnou, neboť jde o informace neexistující, jež by musel správní orgán nově vytvořit, když popis ani obrazový záznam ohledně zbraní převzatých do úschovy v trestním řízení policie běžně nepořizuje.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Mezi účastníky není sporu o tom, že Policie České republiky je ve vztahu k poskytování informací v oblasti veřejné správy povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ. K okrajově vznesené námitce funkční nepříslušnosti žalovaného soud uvádí, že tato námitka je lichá, neboť dle § 5 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky ve spojení s § 178 odst. 1 správního řádu je Policie České republiky podřízena Ministerstvu vnitra, tj. žalovaný je nadřízeným správním orgánem povoláným rozhodnout o odvolání dle § 16 odst. 3 InfZ. Policejní prezident rozhoduje jako nadřízený orgán v řízeních dle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

Podle § 8a InfZ informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu

s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu (pozn. např. § 11 až 16 občanského zákoníku a § 5 a 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů).

Správní orgán I. stupně požadovanou informaci o modelu odevzdané zbraně skutkově vymezil jako „*popisný údaj, který charakterizuje majetkové poměry subjektu údajů, tedy fyzické osoby, kníž se osobní údaje vztahují*“, a dále uvedl, že poskytnutím této informace by „*subjekt informací mohl utrpět újmu na svých právech, zejména v oblasti osobního, soukromého života*“, ba dokonce s dopadem do života rodinného. Právně pak subsumoval použitou výlukou z práva na informace § 8a InfZ a § 5 odst. 3 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb. Žalovaný jako odvolací orgán se s těmito závěry ztotožnil a nadto označil informaci o modelu zbraně za osobní údaj i ve smyslu § 11 - § 16 občanského zákoníku.

Zdůvodnění odepření poskytnutí požadované informace však soud považuje za zcela neurčitě, a tudíž nepřezkoumatelné. Správní orgány totiž sice obsáhle pojednávají v obecné a dokonce ústavní rovině o ochraně osobních údajů, avšak konkrétní zdůvodnění nad rámec citace mnoha zákonných ustanovení v rozhodnutích absentuje. Soudu, stejně jako žalobci tak není zřejmé, v čem tkví posouzení informace o modelu zbraně, kterou odevzdal policii ve specifikovaném trestním řízení požůstalý manžel, coby osobního údaje či informace týkající se soukromí fyzické osoby ve smyslu § 8a InfZ. Zastávají-li správní orgány závěr, že požadovaná informace popisuje majetkové poměry subjektu, pak jednak vůbec neuvádějí v jakém směru, kdy samotný údaj o modelu zbraně nemá zjevně vypovídací hodnotu o faktickém stavu zbraně ani jeho hodnotě, a dále není zřejmé, k jakému konkrétnímu subjektu údajů správní orgány zákonnou výlukou vztahují. Správní orgány rovněž nijak nevymezují, jakou újmu v oblasti osobního, soukromého či rodinného života by ona neurčená osoba zveřejněním informace mohla utrpět.

Odkaz žalovaného na vyloučení poskytnutí informace dle § 11 až § 16 občanského zákoníku soud považuje s ohledem na vymezení požadované informace za zcela nepřipadný. Předmětem ochrany osobnosti dle § 11 až 16 (starého) občanského zákoníku je ochrana života, zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, jména a projevů osobní povahy člověka. Sdělení informace o tom, jaký model zbraně byl odevzdán policii v trestním řízení, jednoznačně není způsobilé zasáhnout uvedenou normou chráněné nehmotné statky.

Podrobení konfliktu práva na informace konkrétního subjektu, za kterým stojí veřejný zájem účasti konkrétního subjektu na veřejném životě a podílu na správě věcí veřejných (čl. 17 LZPS), a práva konkrétní osoby na ochranu soukromí (čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 3 LZPS) správními orgány zmiňovanému testu proporcionality považuje soud za příléhavé. Současně však upozorňuje správní orgány, že v intencích nálezů Ústavního soudu ČR (např. Pl. ÚS 4/94, III. ÚS 256/01 či Pl. ÚS 3/02) se uvedený test provádí ve třech stupních: (1) *test vhodnosti*, v rámci něhož je hledána odpověď na otázku, zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout sledovaný cíl; (2) *test potřebnosti* spočívající v porovnání legislativního prostředku omezujícího základní právo nebo svobodu s jinými opatřeními umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod; je tedy hledána odpověď na otázku, zda jde ve vztahu k dotčeným základním právům o nejšetrnější z více možných prostředků umožňujících dosažení sledovaného cíle; (3) *test poměrování*, tj. porovnání závažnosti v kolizi stojících základních práv a svobod. Lapidární obecný závěr

žalovaného, že právo na ochranu soukromí jako právo základní již z hlediska systematického a hodnotového zařazení v rámci Listiny převáží právo na informace, které je „toliko“ právem politickým, zjevně uvedenému testu neodpovídá. Předně je však nezbytné přesvědčivě zdůvodnit, proč je požadovaná informace považována správním orgánem za osobní údaj.

Krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí žalovaného je dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud nemohl postupovat dle § 16 odst. 4 InfZ a při zrušení rozhodnutí nařídil povinnému subjektu požadované informace poskytnout, neboť konkrétní důvody pro aplikaci výluky dle § 8a InfZ nebyly správním orgánem vyloženy a soud tak s nimi nemohl polemizovat a podrobit je věcnému přezkumu. Proto soud napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení zrušil a vrátil dle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc žalovanému k dalšímu řízení.

Právními názory vyslovenými v tomto rozsudku jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). V případě, že správní orgány opětovně odmítnou žalobci informaci poskytnout, je nezbytné, aby jejich úvahy přezkoumatelným způsobem našly odraz v odůvodnění rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že v řízení plně procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 12.922,- Kč tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a náklady za zastupování žalobce advokátem. Náklady za zastupování tvoří jednak odměna za 3 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), tj. převzetí zastoupení, seps žaloby a seps repliky, jejíž výše byla stanovena pro 2 úkony ve výši 2.100,- Kč za jeden úkon právní služby dle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5 AT ve znění účinném do 31.12.2012 a pro 1 úkon ve výši 3.100,- Kč dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT ve znění účinném do 31.12.2013, tj. celkem 7.300,- Kč, dále náklady tvoří náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 900,- Kč, tj. 3 x 300,- Kč dle § 13 odst. 3 AT, a dále DPH z odměny a náhrad dle § 57 odst. 2 s.ř.s. ve výši 1.722,- Kč, neboť zástupce žalobce je plátcem uvedené daně. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle ust. § 149 o.s.ř. per analogiam.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo nařízení exekuce.

V Ostravě dne 10.4.2014

Za správnost vyhotovení:
Marcela Pudichová

Mgr. Jiří Gottwald, v. r.
předseda senátu